

SCHOOL EN LEVEN.

WEEKBLAD

VOOR OPVOEDING EN ONDERWIJS IN SCHOOL EN HUISGEZIN,

ONDER REDACTIE VAN

Verschijnt elken Donderdag.

JAN LIGTHART EN R. CASIMIR.

Prijs per jaargang van 52 nummers fr. p. p. f 3,90.

Te Groningen bij J. B. WOLTERS.

Redactie-adres:
Tullinghstraat 4, 's-Gravenhage.

Advertentiën 15 cent per regel.

INVLOED.

Twee neven heb ik, twee verrukkelijke broekemannetjes, vier en vijf jaren oud. Wim en Bom heeten ze. Stevige, boutige jongens zijn 't, echte Hollanders, echte Germanen, blond haar, blauwe oogen, roode wangen.

Soms steken ze de kleine knuistjes in de zakken van hun broekje, zetten hun beentjes wijduit, en dan zien ze er zoo solied uit, dat je er je niet aan waagt, ze op te tillen of met ze te sollen als met andere kleutertjes van vier en vijf jaar.

Wel ren en stoei je met ze en zoo, dat je er zelf plezier in hebt, want je hoeft niet in doodsangst te zitten over een tafel, waar ze tegen aan zullen loopen of een matje, waarover ze zullen vallen, een trap waar ze af zullen rollen. Ten eerste zijn ze al handig en flink genoeg om dergelijke gebeurlijkheden niet te laten gebeuren, ten tweede staan ze zelf weer op, mocht 't lot ze toch treffen en ten derde heb je zoo'n idee, dat ze er best tegen kunnen.

De jongste, Bom, valt wel eens; maar nooit tragisch. Vroeger viel hij om de haverklap, vanwege zijn dikte. Dan kondigde hij zijn nederlaag altijd aan met een krachtig uitgebruld „Bom”, reden waarom hij zich in dezen origineelen naam mag verheugen, terwijl zijn eigenlijke naam zóó is zoek geraakt, dat zijn nicht hem niet weet.

Hun moedertje is een klein, tener ding, dat 't zeer grappig vindt, tante te zijn over zulk een groote nicht. Daarom gun ik haar bij officieele gelegenheden de eer, haar met tante toe spreken, bij . . . echter heet ze voor mij Lia, zooals ze als meisje heette — dat hebben we op haar trouwdag afgesproken.

Nu zullen Wim en Bom een zusje krijgen. Wij grooten weten, dat 't evengoed mogelijk is, dat er een broertje arriveert, doch Wim en Bom denken alleen maar aan een zusje. Ze hebben immers ieder een broer, wat moeten ze er met nog een doen? Lia denkt alleen maar aan een dochttertje — ze heeft immers twee zoons? Arm klein kindje, dat je komen moet, als je toch een broertje bent!

Verleden week maandag kom ik bij Lia en zoodra de voordeur dicht is, word ik getroffen door de wonderlijke

vreemde stilte in huis. Waar zijn mijn neven, die anders van de trap komen hollen?

Vanzelf loop ik eerst naar de kinderkamer en daar staan Wim en Bom voor 't raam. Stilletjes, heel stilletjes.

„Wat is dat nu?” zeg ik verrast. „Zoo, Nannie,” — zonder eenige geestdrift.

Ik ben nog meer verrast, want hoe verwaand 't ook klinken moge, ik ben gewend, hier ingehaald te worden met „gejuich en snarenspeel”.

„Is moeder ziek?” vraag ik dadelijk. „Nee . . . e, maar ze heeft hoofdpijn, zei ze — en nou moeten we stil zijn.”

„Nou, wacht dan maar even. Als moeder hoofdpijn heeft, kan ik toch niet lang bij haar blijven; dan gaan we samen een half uurtje wandelen.”

Ik naar Lia.

Met een gezichtje, alsof ze zich verveelt, ligt Lia op de sofa.

„Arme ziel,” zeg ik, zachtjes binnenkomend, „ik kom je maar eventjes goedendag zeggen — ik hoor dat je hoofdpijn hebt. Ik zal ganw weer weggaan, hoor.”

Lia richt zich op en ze kijkt niet erg hoofdpijnachtig. „Ben je mal, Nannie, zoo erg is het niet. Blijf alsjeblief.”

„En de jongens staan doodstil op de speelkamer voor 't raam te koekeloeren; ik dacht minstens, dat je doodziek was.”

„Ach — doen ze? Zie je, ik heb wel wat hoofdpijn, en ik was wat zenuwachtig — en toen heb ik ze weggejaagd — en gezegd, dat ze heel stil moesten zijn.”

Lia kijkt naar haar klein zakdoekje, dat ze verfrommelt. En ik begrijp, hoe ze 't de kinderen gezegd heeft, met tranen, met wanhopige gebaartjes.

Ja, ik durf Lia toch heusch niet te berispen — want dan herhaalt ze bepaald dat scēnetje. Nu echter zeg ik: „Weet je wat Lia, ik ga maar een beetje met de jongens wandelen. De stakkertjes staan daar net als doodbidertjes.”

„Kom — blijf nu maar. Ik geloof heusch, dat mijn hoofdpijn al wat minder wordt — en laat ze dan maar weer hier komen — als 't nou maar niet al te druk wordt —.”

Nu, daar kan ik voor instaan.

En daar komen de jongens binnen, nog even naar moeder glurend met een blik, zoo vol duidelijke herin-

nering aan het scènetje, dat ik 't geheel in hun oogen lees, als ben ik er bij geweest. Tien minuten later zijn ze aan 't exerceeren, aan 't trammetje spelen, aan 't tolleren, dat 't een aard heeft.

Nicht Nannie babbelt met Lia en wie nicht Nannie kent, weet dat 't dan niet zoo heel kalm toegaat.

Vanmiddag was ik weer bij Lia. En de jongetjes speelden in de kamer.

„Hé maatje, gaat U dàar astublieft zitten, dan ben U de menschen in de tram. — Nannie is 't paard —.”

„Hé, die jongens — ik ben zoo moe en mijn hoofd — ach, laat me toch met rust —.”

„Maatje, U zit net in den weg voor de tram. Ga dan *asjebheft* daar in den hoek zitten, als U de menschen niet wil wezen,” vleit Wim, die tenminste een verdrag wil sluiten, als hij niet de volle overwinning behaalt.

„Kom Lia,” zeg ik en ga vast in den hoek zitten, vanwaar ik mijn verhaal vervolg. En Lia zet zich dadelijk naast me.

„En toen, Nannie.”

We babbelen verder. Doch zoo nu en dan zegt Lia, smeekend of dreigend: Stil dan toch, maatje heeft hoofdpijn. — Pas op hoor, ik jaag jullie naar bed —.”

Ja 't is waar, Lia ziet wat bleek en wat vermoeid, maar onder het verhaal weet ze te luisteren en mij maakt ze 't niet lastig met klachten over hoofdpijn, vermoeidheid — en toch maak ik niet veel minder leven dan de jongens — en Lia moet nog vreeselijk lachen, doch hiertoe wil ze haar kracht wel inspannen.

Mijn verhaal over de grappen, door een dommen loopjongen uitgehaald, dient als bliksemafleider, en de jongens kunnen rustig spelen zoolang 't gesprek in vollen gang is. Doch nicht Nannie moet ook wel eens adem happen.

Dan vult Lia de leemten in 't gesprek. „Hè, wees toch stil. Jullie maakt me zoo zenuwachtig! Moet maatje ziek worden?”

Ik zal blij zijn voor Wim en Bom als 't kleine zusje er is.

Nu is 't kleine ding er, en — gelukkig, voor 't kindje 't meest — 't is een zusje.

Den vierden dag ga ik kijken naar mijn nieuwe nicht. Als ik 't huis inkom, is alles doodstil. Nu verwondert mij dat niet, want ik weet, dat de speelkamer der jongens naar heel boven, heel achter is verplaatst.

Als ik mijn visite bij Lia heb afgestoken, klim ik den eersten trap op, den tweeden trap op. — Doch hoe hoog ik ook stijg en hoe dicht ik de speelkamer ook nader, ik hoor niets.

Ik ben door druk werk in lang niet bij mijn neven geweest, en verlang naar hun onstuimige omhelzingen, hun luide juichkreten.

Als ik de deur van de speelkamer opendoe, dan staan ze weer allebei voor 't raam te koekeloeren en doodsche stilte heerscht rondom.

„Hola,” zeg ik, „hoe hebben we 't?” „Zoo, dag Nannie”, zegt Wim en met een vervelend gezichtje komt hij naar

me toe, reikt me een slap handje. Bom doet precies eender.

„Wat 's dat?” zeg ik verwonderd en schud den dikken Bom door mekaar.

„Hé — niet doen Nannie, ik heb zoo'n hoofdpijn,” zegt hij met een smeekende uitdrukking op zijn blozend snoetje.

„En jij Wim? wat heb jij?” vraag ik, nog even me zelf bedwingend.

„Ik weet 't niet — ik ben niks goed tegenwoordig,” klinkt 't benepen, diepzinnig. „Dat nieuwe kind huilt zoo, je wordt er zenuwachtig van,” heldert Bom op, die nog altijd niet uit mijn gezicht wijs kan worden.

Hun mutsen liggen gelukkig klaar op den schoorsteen. In een wip heb ik ze ieder een muts op 't hoofd gedrukt, pak ze in de kraag van hun trui, één neef in elke hand. — Vijf minuten later spelen we krijgertje rondom 't standbeeld van Plein dertien.

Dat 's goed voor de hoofdpijn en de zenuwen.

Ik had de jongens zoolang niet alleen moeten laten.

Maar ik heb 't zoo druk, *mijn* schuld is dit niet, dit, wat mijn neven overkomen is. Lia had —

Enfin, gedane zaken nemen geen keer. 't Kleine zusje is er nu en Lia is zóó gelukkig, dat ik haar nu geen verwijten wil doen.

Doch vertellen *zal* ik haar de scène. Daar heb ik zoo mijn heele kleine bijbedoeling mee — eveneens als ik die heb met 't schrijven hiervan.

NANNIE V. WEHL.